

בע"א (חדרה) 917-11-13 - עבד אלבאקי מיסא נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 917-11-13 - עבד אלבאקי מיסא נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 917-11-13

עבד אלבאקי מיסא

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[20.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול שני דו"חות חניה: דו"ח מס' 13514179 מיום 31.12.09 ודו"ח מס' 6912778 מיום 18.3.09 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקשת בתחום שיפוט של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקשת טוענת כי מעולם לא קיבלה הדו"חות ואך ביום 13.10.13 נודע לה לראשונה אודותיהם, עת מסרה לה אשת אחיה מסמך הרשאה לתפיסת מטלטלין אשר לטענתה מצאה על מרפסת ביתה מספר ימים קודם לכן. לטענת המבקשת היא אינה מתגוררת בבית אמה משנת 2008 עת נישאה, ומענה הרשום הינו ת.ד 395 כפר קרע מיקוד 30075. לשם מגיעים דברי הדואר באופן סדיר ומעולם לא קיבלה את הדו"חות לכתובתה הרשומה. על כן מבקשת היא לקבוע כי הדו"חות התיישנו.

המבקשת מוסיפה וטוענת טענות בדבר התיישנות הקנס ושיעורו.

לטענת המשיבה יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.

המשיבה טוענת כי שלחה למבקשת הודעת תשלום הקנס בגין הדו"ח מספר 6912778 מיום 18.3.09 בדואר רשום ביום 5.8.09 וביום 11.8.10 בהתאם לכתובת הרשומה במשרד הרישוי לכפר קרע, (נספחים ב' ו- ג' לתגובה). כן נשלחה דרישה בדואר רגיל ביום 9.1.12. (נספח ד' לתגובה) והודעת התראה ביום 1.8.12 (נספח ה' לתגובה).

בהתייחס לדו"ח מספר 13514179 מיום 31.12.09, נטען כי הוא נשלח בדואר רשום ביום 2.5.10 (נספח ו' לתגובה) וכן נשלחו דרישות נוספות ביום 6.3.11 (נספח ז' לתגובה), ביום 9.1.12 (נספח ח' לתגובה) וכן הודעת התראה ביום 1.8.12 (נספח ט' לתגובה), אלא שדברי הדואר כולם לא נדרשו על ידי המבקשת. המבקשת טוענת כי נשלחו למבקשת הודעות דרישה הן בסמוך לביצוע העבירה והן לאחר מכן, בהתאם לכתובת שעודכנה במשרד הרישוי ובמשרד הפנים ועל כן העבירה לא התיישנה, הליכי הגבייה ננקטו כדין ומשכך יש לדחות את הבקשה.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להתקבל ואנמק.

עבירות החניה שבגינן נקנסה המבקשת הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 230-228 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ); הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ.

הודעה זו היא מסמך קונסטטטיטובי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, 15.5.02).

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. כי כך, נדרשת המשיבה להמציא למבקשת את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).

ישנן סיבות שונות להגיון שאחרי התיישנות העבירה וביניהן הרצון לגרום לרשויות לנהוג ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה ניצבת הגישה כי לא ייתכן למשוך הליכים מעבר לפרק זמן סביר.

על בסיס הרציונל האמור נקבעו פרקי זמן שונים של התיישנות מעבירה לעבירה, על פי חומרתן, כשלעבירה מסוג "חטא" נקבעה כאמור תקופת התיישנות של שנה.

נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה. אדון עתה בדרכי ההודעה. סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

(1) במסירה לידו; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדן לייצגו;

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן" (ההדגשות שלי - ט.ת.ז.).

דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם בבירור ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו. אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתנה לו במקום הזמנה על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התיישנה העבירה.

בענייננו מבקשת המשיבה לקבוע כי בוצעה המצאה כדן של הדו"חות בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה, וגם לאחר מכן, בהסתמך על פלט של חברת דואר ישראל "אישור על משלוח דברי דואר בשרות רשום כמותי" (להלן: "הפלט"). אכן, הפלט מעיד על משלוח דואר רשום אך אין בו כדי לקשור בין הדו"חות מושא הבקשה לתוכן הדואר שנשלח.

משכך, אני סבורה כי אין די באותו פלט כדי להוכיח שהדו"חות מושא הבקשה הם אשר נשלחו למבקשת בדואר רשום, אף אם נניח כעת לסוגיה בדבר כתובתה המעודכנת של המבקשת. על כן, לא הוכח כי הדו"חות אכן נשלחו למבקש בדואר רשום תוך שנה מיום ביצוע העבירה ובנסיבות הרי שלא קמה חזקת המסירה.

סוף דבר

משהפלט אינו מפרט את מספרי הדו"חות ואף לא את מספר תיק הגביה ואין בו כדי לקשור בין הדו"חות לדברי הדואר שלכאורה נשלחו למבקשת, אני סבורה כי המשיבה לא עמדה בנטל הראיה המוטל עליה ולכן קובעת כי הדו"חות מושא הבקשה התיישנו.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.